

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΕΩΛΟΓΟΣ

"Για Χιώτης
"Για Σουλιώτης!

Ο μόνος που μπορούσε να καυχηθεί για τη λαϊκή αυτή παροιμία, ήταν ο Ρεμπελάκης, στρατιώτης απ' τη Χίο, την εθνοφυλή της Χιώς, άγνωστον πώς ευρέθηκε στο σύνταγμα εκείνου που έμαζοτο στην "Η-πειρο και κατασκήνωσε μιά μέρα στο Σούλι.

Μιά που πέρασε απ' το καμίνι αυτό της αλληλεκαριάς, ο καλός και ήμε-ρος αυτός Χιός, ο ήμερος όπως τα λεμονάκια της πατρίδας του, ο

'Ασθμαίνων και ιδρωστάζων, έντρομο από κοντά φορτωμένος πέτρες

νιζε, σαν ραπανάκια, τα κοτρώνια ο φοβερός αυτός Χιώτης; Μηπως ο Ρεμπελάκης ήταν θηρίο, δράκοντο, στοιχέλι του παλιού καιρού, ή μήπως ήτανε φουνγέλι, μπαρούτι, δυναμίτις, έκρηξις;

Έτσι απ' αυτά.

Ο Ρεμπελάκης ήταν στρατιώτης στην εμφάνισι και γεωλόγος στην υπόστασι. Μαζί με τ' ντουφεκι του είχε κι' ένα τσεκούρακι, και, όταν οι άλλοι κοτρώνια βρούνε τούρκους στα βουνά, αυτός εκύταζε νόθοις πέτρες, να τις μελετήσει. Και κάθε παράδειον σε χρώμα, σποτάσι ή εμφάνισι βράχο ή ντουβάρι ή νταμάρι δπου εύρισκε, καθόταν και τ' πελεκούσε, προσπαθώντας να βρη μιά... φλέβα με ένδια-φέρον επιστημονικό, για να την πάρη μαζί του για τη συλλογή του. Έτσι είχε γεμίσει με λιθάρια και κοτρώνια τ' γυλιό του κι' είχε πετάξει από μέσα άλλο χρυσόφινο, ποικίλματα, πετσίτες, φανέ-λες, γιατρικά, βαμτάκια, έδασιμον και δ,τι άλλο χρυσίον εφόδιο δι-δεταί σ' έναν στρατιώτη που βρίσκεται σ' έκτακτορσμά.

Και, όταν γέμισε ο γυλιός του, άρχισε να γεμίζει το σακκάδι του, πετώντας τις κοραμάνες και τα κοτρώνα των σαρδελλών και τ' ξερο-τυρί, με τ' όποιο εφοδίαζε ή έμπελεινται τους στρατιώτες που προή-λανων.

Κι' όταν εγένετο και ψ σακκάδιο, έγωσε πέτρες και λιθάρια λογις-λο-γις και στις μπαλάσκες του, πετάξας τα φουγγία... ως άχρηστα στην έπι-στήμη της γεωλογίας! Έτσι σερνό-ταν βαρυνορτωμένους από πέτρες κον-τά στο στρατό, βροδινορτών, φυσώντας και ξεφυσώντας, άγχομαχώντας, ιδρω-στάζοντας, ξεψυχώντας κάτω απ' τη... λιθαροσυλλογή εκείνη που κομβάλανε πάνω του, κι' έτσι εδράννε, έμεινε πίσω, άπομονώνθηκε και τόν προετάρ-σαν οι έθνοφρουροί που κομβάλαναν έσοπισμ, με τ' ψωροάλε έδα τους, τόν στρατιωτών τ' τρόφμα!

Κάποιος τόν λιπώθηκε τότε και πήρε τ' γυλιό του μ' όλη την ξερολι-θιά, πάνω στο ζωο του. Και άλαφρώ-θηκε μόν ο Ρεμπελάκης, αλλά δεν ά-πομακρινότανε κι' από τ' ζωο που έ-φερε τ' θησαυρό του.

Στ' σύνταγμα τόν ζητούσαν, τόν έγχαναν, τόν ξανάβρισκαν και τόν ένα-νιχαναν πάλι, ώσπου στο τέλος συνή-θισαν στις άνομιες του και δεν άνη-συχώσανε πιά γι' αυτόν.

Οι άφελείς στρατιώτες σχολιάζαν τη μανία που είχε να μαζεύη πέτρες. Κι' άλλοι μόν λέγανε ότι κάνει μάγια, άλλοι δε ότι κάνει τρελλάς!

Μόνον ένας δάσκαλος κάτι ήξερε απ' αυτά και προσπαθούσε να φωτίση και τους άλλους, αναλύοντας τους τις περί ελίδων και λιθο-μάτων κοινότητες-στραβές γνώσεις του. Τέλος, μιά ήμερα, ένας άνθυ-πασπιστής Κοτρώνης, εξ' Αιμιλιόχιας, βαρυνόμενος ν' ακούη τ' δάσκαλο, τόν διέκοψε για να δείξη κι' αυτός πώς κάτι ξέρει για τόν... γεωμολόγο, όπως εστράωσε στη γλώσσα του τη λέξη γε-ωλόγος!

—Τί λίθους και λίθους μάς κοιτανάς, κύρ δάσκαλε, τού φώναζε. Αυτός που χάνει τις ώρες του με λίθους, δεν μπορεί να είνε τίποτις άλλου παρά λένας... Ηλίθιος!...

Μιά μέρα ο λόγος έφτασε σ' ένα Μοναστήρι, όπου έλαβε διαταγή να σταθή και να στρατοπεδύνη. Έκει κατέφθασε σε λίγο και ή έ-φοδιοπομνη και παρουσιάστηκε κι' ο Ρεμπελάκης, στον οποίο ο σύν-τροφός του και συνδιομορφίτης τόν Κλεινιάς, φοιτητής, τότε, τών φυ-σικών έπιστημών, δει-χνοντας ένα κομμάτι ξεροτύριου, από εκεί-νο που προμήθεινε ή έ-μπιληνεία στο ύς άν-δρες, τόν ρωτούσε να τού πη, άν ξέρη, τί εί-δους... πέτρωμα είνε αυτό!...

Δυό 'Ηπειρώται μοναχοί κοιναλούσαν τόν Κοτρώνη

Οι στρατιώτες είχαν λιγωθή στα γέλια, ο Ρεμπελάκης θύωσε και θά γινόταν φασαρία, άν εκείνη τη στιγμή δεν κατέφθανε ο λογαγός άναρχών τόν άνθηνασπιστή Κοτρώνη. Έτρεξαν οι στρατιώτες να τόν βρούν, εφώναζαν δεξιά κι' άριστερά, αλλά ο Κοτρώνης ήταν ά-φαντος.

Αυτή τη στιγμή παρουσιάστηκε μπρός τους ένας μέθισος εφοδιο-πομνός.

—Ποιών ζητάτε; Τόν Κοτρώνη; ρώτησε.

—Τόν Κοτρώνη, μάλιστα, τόν άποκριθκαν.

—Έ, λοιπόν, σίγουρα θά τόν έβαλε στο... γυλιό του ο Ρεμπε-λάκης!...

Η δεύτερη αυτή άντεπιστημονική άσέβεια άπεδόθη από τ' γεω-λόγο στον Κλεινιά και άποφάσισε να τόν εκδιικήθ. Ξερόντας ότι τ' βράδυ, όταν ο Κλεινιάς έπλάγιαζε, είχε τη συνήθεια να τρώγη ψωμί με δ,τι άλλο είχε στο γυλιό του, κοκκουλόμενος με τις κουβέρες του, τόν πήρε κρυφά τ' κομμάτι του τυριού και, άντι αυτού, έβαλε στη θέ-σι τόν ένα κομμάτι από σαπούνι άσπρο, κοιμένο και ξυμένο στη διά-στασι και στο σχήμα του τυριού.

Έτσι, όταν ο Κλεινιάς άρχισε τ' μυστικό του δείπνο, κάτω από την κουβέρτα του, έγρασε τ' σαπούνι για τυρί κι' άρχισε... ν' άφρίζη!... Σηκώθηκε τότε μέσα στο σκοτάδι, φωνάζοντας και βολζοντας τόν ά-νεφοδιασμό:

—Τί τυριά είνε αυτά που δίνουμε οι άφίλοτμοι!

—Πέτρωμα τα! Τούτε ειρωνικά ο Ρεμπελάκης κάτω από την κουβέρτα του.

—Βρέ, τί πετρώματα! Έδω είνε άηδία!

—Τότε θά είνε... περιττώματα!... Ός φυσικός και ειδικός που είσαι, μπορείς καλύτερα να τ' χαχακτηρίσης.

Αυτή τη στιγμή δύν μοναχοί έπέρασαν βαστάζοντας άναίσθητο τόν άνθηνασπιστή Κοτρώνη. Τόν είχαν βοη λιπώθουν από τ' κρασί, μπρός στη μεγάλη βαρέλα τού Μοναστηρίου, την οποία είχε βυζάσει ά-γριώς!...

Τ' κρασί, άνάκατο με...γιατρικούς χιμνούς, έρ-ρεε και πάλιν πρὸς τήν μητέρα γήν από πάνω του!

—Έλα, Ρεμπελάκη, φώναζαν οι στρατιώτες, παρλάβε τόν. Είνε της δικαιοδοσίας σου.

—Μά εγώ δεν είμαι νοσοκόμος.

—Άφού είνε ο Κο-τρώνης, εσύ πρέπει να τόν πάρης.

—Μά τί να τόν κάμω;... Σε τέτοια χάλια που βρί-σκεται!...

—Άφού έχει χάλια, καθώς λές, βάλτονε κι' αυτόν στο γυλιό σου, με τ' λοιπά... χαλίγια που μαζεύεις!...

"Ενας από τούς γηραλέους και άποκαρ-διωμένους εκείνους έθνοφρουρούς

Μά ο γυλιός τού Ρεμπελάκη, με τ' χαλίγια και τ'... χάλια, τούς λίθους και τίς... ήλιθιότητες δεν βροσκοτανε πιά εκεί. Κι' ά-λοιοιμονο, ούτε στα άλογα τόν βοήκαν σαν έψαξαν. Ο Κλεινιάς είχε πείσει τούς εφοδιοπομνούς ότι ο Ρεμπελάκης μαζεύει όλη την ήμερα πέτρες, για να χτυπή τ' νύχτα τ' ζωο τους και να... προγουθ.

Η άποκάλυψις αυτή εφώτισε ένα μυστήριο που βασάνιζε τούς βα-ρυστημένους και παρήλας εφοδιοπομνούς από καιρό.

—Νά γιατί εφεκοδονες τ' νύχτα τ' άλογα και τσακίζομαστε κά-θε πρωί να τρέχουμε να τ' πάσουμε, είχαν μεταξύ τους.

ΕΠΑΝΙΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ

Ὡς γνωστόν, διὰ τὴν μετάφρασιν τῶν Γραφῶν ἔχουν γίνεαι καὶ ἀφορισμοὶ καὶ παρακαλὰ καὶ αἰματοκυλίσματα. Διὰ τὴν μετάφρασιν τῶν Γραφῶν στὴ δημόδι βέβαια. Σήμερον, ἀντιθέτως, δημοσιεύουμε ἡμετέρον μετάφρασιν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως στὴν ἀρχαία, φιλοτεχνημένην ἀπὸ τὸν Μάρκον Μαμωνιάν, τὸν Κρητὰ, στὰ 1539. Τὸ πρωτότυπον σώζεται στὴ Βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ. Ἰδοὺ ἡ μετάφρασις, ἀμειψτοῦς πράγματι καὶ γλαφυρὰ :

Πιστεύω εἰς ἓνα Κύριον πατέρα αὐτογέννητον πατρὸς τῶν οὐρανίων, χθονίων, ὑποχθονίων τε, καὶ ὁρατῶν, ἀφανῶν τε ὑπάντων ὄντα ποιητὴν. Καὶ ἓνα Κύριον υἱὰ Θεοῦ Ἰησοῦν Χριστόν, μονογενὴ πατέρος γεννηθέντα πρὸ αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός ὄντα Θεὸν παλαιθήναι ὅλον ἐξ οἴου Θεοῦ παλαιθέντος. Οὐ κτισθέντα, γεννηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ. Πάντα δι' αὐτὸ ἐγένετο δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατόντα οὐρανόνθεν. Σαρκωθέντα ἐξ ἁγίου πνεύματος καὶ Μαρίας τῆς παρθένου. Αὐτὰρ ἐνανθρωπήσαντα ζυθοσπρέπεις γε. Καὶ ζῶντα αὐτῶν στανόων πεποιημένον ἡμεῖων ὑπατὶ Πιλάτου ἐπὶ Ποντίῳ ἡγεμονίῳ. Καὶ τε παθόντα, ταφέντα, τριήμερον ἔσανόντα. Ἐμνησθὲν ὡς τὸ πάρος τοῦ σήματος ἔα Θεὸν γε ὡς φανερὸν θεία, ἐληλυθότα δι' ἡμᾶς Ὀλύμπου. Καὶ ἑννεμεσίμηνον ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς ἑοῦ. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης σφρα δικάσει ζῶντας ὁμοῦ νεκρούς, τέλος οὐ βασιλείης οὐκ ἔστι. Καὶ ζῶσποισιν πνεῦμα τὸ κύριον, ἡγάσθων τε. Τὸ πρῶτον πατρόςθεν καὶ ἀνεγκρασίῳ ἐπάσχον. Τὸ σὺν πατρὶ υἱεὶ τε συνεζόμενον φιλοτιμῶς καὶ συμπεπονημένον φυλῆς βροτέης ὑπὸ πάσης. Τὸ λαλῶν ἐσώμα θεοσποισὶν ἀπὸ προηπτῶν. Εἰς οὐρανὸν ὁλοκλήρως ἀποστολήν ἐκκλησίαν. Χωρολογεῖν βάπτισμα ἐν εἰς ἄφεσιν κακίων. Προσδοκῶν νεκρῶν δὲ ἀνάστασιν ἀρθροτὴν τε. Καὶ ζῶντων ἀτελευτήτων αἰδίων ἐσομένων. Παντός αἰῶνος αἰῶνων ἔστι Θεὸς χάρις. Ἀμήν.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΠΟΥ ΠΛΗΡΩΘΗΚΕ ΜΕ ΣΙΤΑΡΙ

Ὅταν ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς κατέλαβε τὰς Ἀθήνας, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν ἰνστάσει τῶν κατοίκων τῆς, διέταξε τοὺς Ἀθηναίους νὰ συγκεντρωθοῦν στὸ θέατρο, τὸ ὁποῖο ἐφοφύρισε μὲ τοὺς στρατιώτες του. Οἱ Ἀθηναῖοι συμμορφώθηκαν μὲ τὴν διαταγὴν τὸν, θεωροῦντας ὅς βεβαία τὴν τιμωρίαν τους. Ὁ Δημήτριος ὁμοῦ περιούσιωσε τὴν ἀρχὴν καὶ τοὺς ἐπὶ τὴν γὰρ τὴν διασπορὰν τους. Ἐπειτα τοὺς ἐκωφώρησε τελείως καὶ μάλιστα τοὺς ἔλασσε καὶ δέκα χιλιάδες μέτρα σίτου, γιὰτι ἔχον ἔξαντληθῇ τὰ τοῦμαί τους καὶ λιμοκτονοῦσαν. Ὅταν δὲ ὁ λαμπρὸς αὐτὸς βασιλεὺς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁμολίας του, ἔκαμε κάποιο γραμματικὸν σφάλμα καὶ τοὺς διόρθωσε ἕνας ἀπὸ τοὺς παρακαθημένους, εὐχαριστήθηκε τόσο πολὺ, ὥστε φώναξε :

— Γὺ αὐτὸ τὸ λάθος σὰς χαρίζω καὶ ἄλλες πέντε χιλιάδες μέτρα σίτου !...

— Ὅποτε δὲν φτάνει πού τοῦ κοιναλοῦμε τὸ γυνῖό, τίς μπαλάσκες καὶ τὰ σοῦκίδια γεμάτα πέτρες, ἀλλὰ μᾶς κινηγάει μ' αὐτὰ, γιὰ τὸ εὐχαριστῶ, τὰ ἄλλα τῇ νύκτι. ...

— Ἀ, αὐτὰ μᾶς κάνει ὁ κοντοπύθαρος !... Κι' ἀρπαξαν ὅλη τὴν ἐξάρτησιν τοῦ γεωλοῦν, μαζὺ μὲ τίς πέτρες καὶ τὰ ἀγκωνάρια, τὰ χαλκία, τοὺς στούμους καὶ τὰ κοτρώνια πού περτοῖχε, καὶ τὰ πέταξαν στὸ ποτάμι, λιποῦμενοι γιὰτι δὲν μποροῦσαν νὰ πετάξουν καὶ αὐτὸν μαζὺ.

— Τίς πέτρες μου, γιὰ τὸ Θεό, ποῦδε παῖδιά !... Χωρὲς καὶ τόπους ἔτρεξε γι' αὐτές, μήνες τίς κοιναλὸς ἀπάνω μου !... ἔσκουες ὁ Ρεμπελάκης.

— Τίς πέτρες σου ἀφιλότιμε, στάσου νὰ σοὺ μαζέψουμε καμπόσες !...

Κι' ἀρπαξαν κατὶ θεωράτα κοτρώνια καὶ ἀρχισαν νὰ τὸν πετροβολοῦν.

— Πάρε καὶ τοῦτη, λιθοβολιμῆται, πὺν ἐν' ἀπὸ νταμάρι.

— Πάρε καὶ αὐτὴ !

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ρεμπελάκης βῆκε στὴν ἀναφορὰ.

— Ἄκου νὰ σοὺ πῶ, τοῦ εἶπε ὁ λογάγος, πρέπει νὰ καταλάβῃς δι' ἐδὼ δὲν εἶσαι παρὰ μοναχὰ στρατιώτης καὶ ὅχι πετροελεκτητής !...

— Μα α α α α α α !...

— Μὰ καὶ ξεμὰ δὲν ἔχει ! Ἄλλοτε πᾶς εἶναι γιὰ πέτρες καὶ σὲ χάνουμε, καὶ ἄλλοτε ἔρχονται ἡ πέτρες πρὸς ἐσέ-κα καὶ μᾶς παρονοεῖαι !...

Κι' ἔκαμε ἀμέσως μὴ ἀναφορὰ ζητώντας ἀπὸ τὴ Μεραρχία νὰ τὸν πάρουνε ἀπὸ τὸ σινταγμα καὶ νὰ τὸν μεταθέσουν στὸ... Πετρίτσι !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΜΠΟΥΦΦΑΛΜΑΚΟ

Τὴν περίοδον τῆς Ἀναγεννήσεως ἤμασε στὴν Ἰταλία ἓνας περίφημος ζωγράφος, ὁ νεαρὸς Μπονιφαλμάκο Χριστόφανο ἀπὸ τῆς Φλωρεντίας, πὺν τὸν ἔλεγαν παλαιὰ καὶ Μπονιφαλμάκο. Ὁ Χριστόφανο, ἀφ' οὗ τελείωσε τὶς σπουδὰς του, ἀρῆσε τὸ ἐργαστήριον τοῦ διδασκάλου του καὶ ἐγκατεστάθη σὲ κάποια συνοικία τῆς πόλεως, ὅπου ἄρχισε νὰ ζωγραφίζη, ἀκολουθώντας τὴν τεχντορσίαν τοῦ Γιάκκο. Ἐκεῖν τὴν ἐποχὴν ὑπάρχε συνθήκαι νὰ στολίζων τίς ἐκκλησίας καὶ τὰ μοναστήρια μὲ εἰκόνες καὶ ἡ Φλωρεντία ἔπερνοῦσε σ' αὐτὸ δλες τίς ἄλλες πόλεις. Ὁ Μπονιφαλμάκο μάλιστα ἤξερε νὰ δῇ ἐξαιρετικὴ ζωπρότητα καὶ ἔκφρασι στὶς εἰκόνες του καὶ, μολοντὶ ὕστεροῦσε πολὺ κατὰ τὴν τελειότητα τοῦ σχεδίου ἀπὸ τὸν ἀσπύκρητο Γιάκκο, ὅσο-τόσο ἦταν περιζήτητος λόγῳ τοῦ πλοῦτος τῆς φαντασίας του.

Τὴν ἐποχὴν λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἡγουμένη τοῦ μοναστηρίου τῶν καλογοραίων τῆς Φανέζας ἀπέφασε νὰ στολήσῃ τοὺς τοίχους τῆς μονῆς μὲ τοιοχογραφίες. Κι' ἐπειδὴ ἔμαθε δι' τὴν συνοικίαν τῆς κατοικοῦσε ὁ ὄνομαστός ζωγράφος Μπονιφαλμάκο, ἔστειλε κάποιον ἀνθρώκον τῆς νὰ συμφωνήσῃ μαζὺ του. Ὁ τεχνητὸς δέχτηκε ἀμέσως τὴν τιμὴν πού τοῦ ἐπρόσφεραν καὶ ἀρχισε ἀμέσως τὴν δουλειά του. Τοποθέτησε στὴν ἐκκλησία μὴ σκαλὰ καὶ ἄρχισε νὰ ζωγραφίζη μὴ παραστασι τῆς σφαγῆς τῶν νηπίων τῆς Βηθλεὲμ. Ἀπ' ὅλον τὸν πᾶνα ἰδιαίτερη ἐντύπωσι προέφαισαν πρὸ πάντων ἡ εἰκόνες τῶν δυστυχισμένων μητέρων πὺν προσπαθοῦσαν πρὸ κακῶν ν' ἀρπάξουν τὰ παιδιὰ τους μέσ' ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν δυνάμων. ...

Ἐνα πρῶτὸ ἡ καλὸνῆρας τῆς μονῆς πῆγαν νὰ δοῦν τὸν τρόπο τῆς ἐργασίας τοῦ τεχνητῆ. Μόλις δὲν βρέθηκαν μπρὸς τὴν τραγικὴν εἰκόνα τῆς σφαγῆς, κατελήφθησαν ἀπὸ τέτοια συγκίνησι, ὥστε ἀρχισαν νὰ κλαῖνε.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁ Μπονιφαλμάκο εἶχε ζωγραφίσαι ἓνα βρέφος παραινόμενο, πὺν βρισκόταν κρυμμένον κάτω καὶ χαμογελοῦσε μὲ τὸ δάχτυλόν στὸ στόμα. Ἐνὰς ἄγριος στρατιώτης τοῦ Ἡρώδη ἀπειλοῦσε νὰ τὸ συντρίψῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του !

— Χάρισε πού, διδάσκαλε, τὴ ζωή !... Μὴν ἀρῆγης νὰ τὸ σκοτώσῃς καὶ αὐτὸ !... φώναζαν τότε ἱκετευτικὰ ἡ καλὸνῆρας.

— Ὅτι κάμω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ τὸ σώσω, ἀπάντησε ὁ Μπονιφαλμάκο, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ δῆμοι ἔχουν τόση λίσσα, πὺν εἶνε δύσκολο νὰ τοὺς συγκρατήσω !...

Στὸ τέλος ἀπέφασε νὰ πάη καὶ ἡ ἡγουμένη νὰ ἰδῇ μὲ τὰ μάτια τῆς ἀν γίνοντα καλὰ ἡ ἐργασία. Ἡ ἡγουμένη ἦταν γυναῖκα ἀπὸ καλὴ οὐκογένεια καὶ ὀνομαζόταν Οὐζμβάλδα. Ὅταν μπῆκε στὸ ναὸ, εἶδε κάποιον πὺν ἐργαζόμενον καὶ κατέλλο καὶ μαρναὶ καὶ πὺν φοροῦσε ποικίλματα καὶ παποῦσια ἀπαράλλατα σὺν τοὺς ἐργάταις. Τὸν πέρασε λοιπὸν γιὰ μαθητευόμενον τεχνητῆ καὶ δὲν τοῦ ἀπηνέθη τὸ λόγο. Ὡστόσο ὁμοῦ ξαναπῆγε διὰ τρεῖς ἄλλες φορὲς στὴν ἐκκλησίαν, ἔπειτα δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ ἐκεῖ ἄλλον κανένα παρὰ τὸν νεὸ πὺν θεωροῦσε ὡς ἐργάτη, ἱκανὸ γιὰ νὰ ζῇν μόνον τὰ χροῦματα. Θύμισσε λοιπὸν καὶ τὸν εἶπε :

— Παῖδι μου, νὰ πῆς τὸν διδασκάλου σου ἐκ μέρους μου πὺς τὸν παρακαλῶ νὰ ἐργασθῇ ὁ ἱδιος τὶς εἰκόνες πὺν τὸν ἀνέθεσε. Θέλω νὰ γίνων ἀπὸ τὰ χεῖρα τὰ δικά του καὶ ὅχι ἀπὸ τὸν μαθητὸν του.

Ὁ νεὸς αὐτός, πὺν δὲν ἦταν φρονιὰ ἄλλος ἀπ' αὐτὸν τὸ Μπονιφαλμάκο, δὲν εἶπε λέξι στὴν ἡγουμένη. Τὴν ἄρῃσε νὰ γνῇ καὶ ἀμέσως τοποθέτησε, στὸ μέρος πὺν ἐργαζόταν, διὰ σκαμνὰ καὶ ἐπάνω σ' αὐτὰ μὴ στάμνα. Ἐπειτα πῆρε τὸ κατέλλο του καὶ τὸ μαρναὸν του καὶ τὴν ἄρχη δπου τὰ φύλαγε καὶ ἔντισσε μ' αὐτὰ τὰ σκαμνὰ καὶ τὰ στάμνα, ἐπάνω στὴν ἀπὸία ἔβαλε καὶ ἓνα πᾶλλο γυρισμένο πρὸς τὸν τοῖχο. Ἀφ' οὗ βεβαίως τὸ τέλος πὺς τὸν σκαλῆτον αὐτὸ παρίστανε ἔναν ἀνθρώπου πὺν ζωγραφίζη, ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ ναὸ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ μοναχὲς πῆγαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἐκκλησίαν ἀλλὰ, μόλις εἶδαν τὴν θέαν τοῦ ἀπλοῦτοῦ τεχνητῆ ἓνα... σοβαρὸ κῖ-κρο, φοβήθηκαν καὶ ἔφυγαν.

Ὅταν ἀργότερα πῆγε καὶ ἡ ἡγουμένη Οὐζμβάλδα στὴν ἐκκλησίαν, εὐχαριστήθηκε πολὺ βλέποντας στὴν θέαν τοῦ μαθητὸν τὸ... διδάσκα-λο ! Ἀρχισε τότε νὰ τοῦ μιλᾷ, δινόντας τὸν συμβουλὲς καὶ λέγοντάς του δι' πρὲται νὰ ζωγραφίζη μονάχα εὐγενεῖς μορφές. Τέλος, διως, μὴ λαμβάνοντας καμμίαν ἀπάντησιν, κατέλαβε πὺς μίσησε σὲ μὴ στάμνα καὶ σὲ διὰ σκαμνὰ. Στὴν ἀρχὴ ἀγανάκτησε. Μὰ, ἐπειδὴ ἦταν φρόνιμη γυναῖκα, κατέλαβε ἀμέσως τὸ μᾶθημα πὺν τῆς ἐδόθη. Καὶ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔστειλε νὰ βροῦν τὸ Μπονιφαλμάκο καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ ν' ἀποτελείσῃ τὴν ἐργασία πὺν εἶχε ἀρρίξει.

Ὁ Μπονιφαλμάκο δέχθη καὶ τελείωσε τὶς πενήνηδες τοιοχογραφίες του. Δυστυχῶς ὁμοῦ ἡ εἰκόνες τῶν αὐτῶν κατεστράφησαν μαζὺ μὲ τὴν ἐκκλησίαν πὺν μοναστηρίου τῶν καλογοραίων τῆς Φανέζας.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

ΟΙ ΣΑΧΑΙ ΚΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἐνὸ μύλουσεν μὴ μέρα μὲ τὸν περίφημο στρατηγὸν τὸν Ἑστρέ, τοῦ ἀνέφερε δι' ὁ πὺν ἐντυχίς ἀπ' ὁλους τοὺς βασιλεῖς ἦταν ὁ Σάχης τῆς Περσίας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπὸλυτὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἱππῶν του.

— Καὶ ὁμοῦ, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε μὲ θάρρος ὁ στρατηγός, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Σάχας, καθὼς μαθαῖνε, σκοτώνονται ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς ἱππῶνους τῶν !...

